

РАСТИСЛАВ ДУРМАН

**БАРБАРА, КАТА И
ДВА ЧУДА ЈЕДНА**

Илустрације у књизи
Лео Адем Пјероти Чеи

Laguna

САДРЖАЈ

1. СТИЖЕ КАТА [11]

2. ДРАГА БАКО (1) [14]

3. ПЛЕС СА ЂАВОЛИМА [20]

4. ДРАГА БАКО (2) [27]

5. КРАЉ И ЧИЗМАР [31]

6. ДРАГА БАКО (3) [39]

7. КОРПА СА КРУНОМ [45]

8. ДРАГА БАКО (4) [52]

9. САМО БЕЗ ПРИНЦЕЗА [57]

10. ДРАГА БАКО (5) [64]

11. ВРАТИ МИ МОЈЕ НОВЧИЋЕ [70]

12. ДРАГА БАКО (6) [77]

13. НАЈ-НЕВЕСТА [83]

14. ДРАГА БАКО (7) [91]

15. МИРИШЕ НА ЛАВАНДУ [98]

16. ДРАГА БАКО (8) [105]

17. КЛОТ-ФРКЕТ ЛАВ [111]

18. ДРАГА БАКО (9) [119]

19. ГРИСТИ ИЛИ НЕ ГРИСТИ? [123]

20. ДРАГА БАКО (10) [131]

21. ПОЛА КОРПЕ ПЕРЕЦА [137]

22. КАТА БИЛА И ОТИШЛА [145]

1. СТИЖЕ КАТА

– Барбара!

Бака Ката живи на салашу и лепо јој је.

Њена деца је наговарају да се пресели код њих у град, али она неће, више воли салаш, можда касније, сад јој је тек седамдесет и још увек је живахна, здрава и румена.

Понекад и забринута. Онда мора да се посаветује са својом најбољом другарицом.

– Барбара! – позвала је бака Ката још неколико пута, а када јој се одазвало само хркање из кухиње, баш је била гласна: – Барбараааа!

– Где гори? – улетела је у собу буновна Барбара. – Спасевај се ко може! Прво гуске и деца!

– Где си ти? – питала је бака. – Зовем те већ пола сата!

– Ловила сам мишеве – одговорила је гуска.

– Мишеве, Барбара? – подигла је бака једну чупаву обрву.

– Јесте, мишеве – бесрамно је климнула кљуном Барбара. – Ја сам тренутно једина домаћа животиња на салашу и морам да радим и као мачка, и као пас, и као коњ, и као крава...

– Нисам приметила да дајеш млеко.

– Не могу све одједном, али сам научила крављи језик. Муууу!... Видиш? Не знам још све падеже, али могу да се споразумем.

– Пустити сад – одмахнула је руком бака. – Имамо важнијег посла. Доћи ће нам Ката, златно бабино унуче...

– Наша Ката? – плеснула је Барбара крилима. – Одо' по мак!

– Шта ће ти мак?

– Па за маковњачу!

– Мани маковњачу. То ћемо кад Ката дође, нећемо сад.

– А шта ћемо сад?

– Сада морамо да смислимо како ћемо да забавимо Катку, златно бабино унуче – рекла

је забринуто бака. – Преко дана је на салашу врло занимљиво и увек има нешто да се ради, али шта ћемо увече? Компјутер немам, на салашу немамо сигнал за мобилни, а сателитску антену још нису поправили...

2. ДРАГА БАКО (1)

Драга Бако,

Ја сам се тебе јако зажелела, па сам решила да ти напишем писмо јер немаш телефон, па не можемо да се испричамо. Мама каже да је то баш лепо од мене, а тата да је којешта јер како ја мислим да ћеш ти да прочиташ моје писмо кад немаш на чему да видиш да ти је стигла порука. Осим тога, каже тата, то што ја пишем није писмо него СМС. Писма се пишу на папиру, које се после стави у коверту, па се залепи марка и стави у поштанско сандуче и онда поштар то теби донесе бициклом на салаш, што је лепо од њега. Мени није тешко да спакујем

папир у коверат, да залепим марку, ни да идем до поштанског сандучета, али са писањем на папиру ми не иде. Када је куцкање у питању, ја сам најбоља од све деце, али са оловком у руци баш и нисам сва своја. Једноставно ми не иде, прва два три реда могу да прођу као оно што ти зовеш „хајде-де“, али већ четврти ред ни ја сама не могу да прочитам кад заборавим шта сам писала. У разреду само Тоша, Верица и Ирина немају проблем са писањем на папиру и учитељица каже да ћемо је ми остали у гроб отерати, али не пре него што нас описмени, па ми се чини да ће живети најмање двеста година. Скоро сваки дан нас тера да пишемо диктате. Мени су ти диктати помогли да дођем до трећег реда, а три реда су мало за писмо, Тошу нећу да гњавим, а Верицу и Ирину се не тиче шта ја имам теби да кажем.

Онда сам одлучила овако: ја ћу теби ова писма да куцкам као што сам и замислила, то што не можеш да прочиташ нема везе, прочитаћу ти их када дођем у госте на салаш. А да се коверте, марке, поштански сандучићи и поштар на бициклу не би осећали запостављени, у међувремену ћу ти слати моје цртеже. Ваљда ће

на салашу ускоро прорадити интернет и мобилни телефони па ћемо моћи нормално да се дружимо, а не да живиш као сироти диносауруси у праисторији, који су вероватно изумрли зато што нису пронашли ајфон.

Како си ми ти? Како ми је Барбара? Да ли је Леда оштенила нове кучиће? Када си прошли пут била у селу и звала маму на мобилни, рекла си да кучићи само што нису, али то је било пре три дана у млађем каменом добу, а од онда је могло да се догоди свашта.

Ја сам добро и једва чекам да ти дођем у госте. Много сам нестрпљива да те видим, а зажелела сам се и Барбаре, и патке Ангелине, и ћурке Софије, и Леде, и Страшила и огрозда. Надам се да ће огрозд знати да цени то што сам га се зажелела, па ће сазрети док ја дођем.

А знаш ти мене, кад нешто једва чекам, хоћу не одмах, него хоћу још јуче!

Покушала сам да наговорим тату да ме одведе на салаш одмах чим се спакујем. Рекао је да не долази у обзир, на шта сам ја њему рекла да бих се озбиљно замислила да сам на његовом месту. Зашто? Зато што ми стално говори како оно што могу да урадим данас не треба да

остављам за сутра, а он оставља не за сутра, не за прекосутра, него за деветнаести април. Да ли може да ми објасни о чему се ради? Могу, каже тата, до осамнаестог се иде у школу.

Шта ћу, морам да сачекам тај деветнаести. Помислила сам да се разболим па да не морам у школу, али сам се на време сетила да ме болесну не би пустили ни у госте, још бих морала да лежим и гутам пилуле. Могла бих да питам учитељицу да ме раније пусти на распуст да се јуче нисмо закачиле око мог домаћег који сам поштено урадила, само сам га заборавила код куће.

И тако сада не знам шта ћу са собом. Шта год да радим, ја мислим на салаш. Замало да се замерим папагају и златној рибици јер сам као омиљеног кућног љубимца нацртала само Барбару, а њих двоје умало заборавила. А у разреду су ми се смејали кад ме је учитељица питала шта ћу да будем кад порастем, а ја рекла морка Јоланда пошто су моје мисли у том тренутку биле у кокошињицу, а не у школи.

Размишљала сам и о томе да пуно спавам да што брже прође време до деветнаестог,

али толико мислим на једва чекање да не
могу да заспим.

Мораћу да смислим нешто друго.

Воли те твоја

Ката